

Arrest

nr. 256 500 van 15 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 19 augustus 2018 België binnen met een paspoort zonder visum en verzoeken op 29 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 28 juni 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 4 juni 2020 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partijen.

1.2. Op 28 augustus 2020 dienen verzoekende partijen een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 22 december 2020 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van hen een

beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op dezelfde dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, P. M. Y. (...), heeft de Colombiaanse nationaliteit en bent christen. U werd geboren op 26 september 1978 in de stad Armenia in het departement Quindio in Colombia. U heeft sinds 2012 een relatie met C. A. L. Y. (...).

Uw partner C. A. L. Y. (...) werd geboren op 9 februari 1982 in Medellin. Toen zij nog kind was werd haar vader gedood, vermoedelijk door ELN. Toen L. (...) twaalf jaar was verhuisde ze met de familie naar Armenia in het departement Quindio. Zij werkte als kleermaakster. Haar broer A. (...) werd gedood in 2001 nadat hij meer wilde weten over de dood van zijn vader.

U groeide op in La Tebaida in het departement Quindio. Toen u zeven jaar was – na de verdwijning van uw moeder – verhuisde u naar de stad Armenia en verbleef u bij de zus van uw moeder. Na het middelbaar onderwijs ging u in 2013 voor het kledingbedrijf Printex werken. In 2013 kon u aan de slag als chauffeur in de petroleumzone Campo Sabanero in het dorpje Planas in het departement Meta. Voor dit werk als chauffeur kwam u op vele plaatsen.

Nadien werkte u een jaar in het departement Guajira. In 2016 keerde u terug naar Tebaida. In april 2016 ging u met uw partner wonen in Armenia in het departement Quindio en hernam u uw job bij Printex. Ook uw echtgenote kon in dat bedrijf aan de slag. Vanaf 2017 verbleven jullie tijdens de week in het huis van uw tante in Tebaida.

Vanaf 16 juli 2018 doken jullie onder in het huis van uw schoonmoeder in de wijk Modelo in de stad Armenia omwille van de problemen die hieronder worden beschreven.

U verliet Colombia door problemen met de FARC nadat u vanaf 2012-2013 onderzoek begon te voeren naar de verdwijning van uw moeder en vader (verdwenen in 1985 en 1994). In 1985 werd uw moeder uit het huis meegenomen. In 1995 verdween uw vader in La Tebaida.

Uw ooms langs vaderskant gingen op onderzoek uit. Uw oom D. (...), die politieagent was, werd in 1995 of 1996 een nacht meegenomen door de FARC. Hij kon ontsnappen en werd vervolgens door de politie overgeplaatst naar de luchthaven in het departement Quindio.

Vanaf 2012-2013 ging ook u informatie zoeken over de verdwijning. U kwam in contact met een zekere G. (...) van het parket en u zag hem in 2012 en 2013 een drietal keer. Hij gaf u documenten over het onderzoek naar de verdwijning van uw vader (zie documenten), zei dat het parket niets meer kon doen en dat als u iets meer te weten kwam u het parket hierover moest informeren. U kwam ook te weten dat de aangifte van de verdwijning van uw vader en het politieverslag waarschijnlijk verloren zijn gegaan in de aardbeving van 1999. U besloot zelf op zoek te gaan, nam een job aan als chauffeur in het departement Meta – een regio waar de guerrilla sterk actief is - en begon in die regio rond te vragen en foto's te nemen. In november 2014 werd u samen met collega's tegengehouden door tien zwaar bewapende mannen van de guerrilla. Ze namen uw rijbewijs en de camera met daarop de foto's en video's die u had genomen in het kader van uw onderzoek naar de verdwijning van uw ouders.

Op 14 februari 2015 kreeg u via een petroleumarbeider een pamflet van de FARC dat zij in oktober 2014 hadden opgesteld en waarin stond dat u het onderzoek naar de verdwijning van uw vader moest stopzetten. U verliet de regio en ging werken in Guajira. In 2016 keerde u terug naar Quindio en ging u opnieuw aan de slag bij Printex.

Op 28 maart 2018 werd u op weg naar het werk tegengehouden door twee mannen waarvan één gewapend was.

Ze zeiden dat de FARC in Meta nog een rekening met u te vereffenen had. U gaf gas en kon ontsnappen. Op 12 juli 2018 zag u diezelfde mannen opnieuw toen zij de werknemers van uw bedrijf in het oog hielden. Vier dagen later vond uw partner L. (...) een pamflet van het FARC in het huis van uw

tante waarin stond dat jullie het land binnen de 72 uur moesten verlaten. Jullie verbleven sindsdien in het huis van uw schoonmoeder.

Op 14 augustus 2018 reisden jullie via Spanje naar België waar jullie op 19 augustus 2018 arriveerden en op 29 oktober 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden.

Na jullie vertrek, in januari 2019, kwam de nicht van L. (...) op bezoek bij uw schoonouders. Toen ze een blok verwijderd was van het huis van uw schoonouders kwamen er enkele mannen op een motor langs die haar zoon probeerden te ontvoeren. Nadat ze luid riep, vluchtten de belagers weg.

Bij een terugkeer naar Colombia vreesden u en uw echtgenote het FARC omdat u informatie verzamelde over de verdwijning van uw ouders.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legden u en uw partner C. A. L. Y. (...) volgende documenten voor: paspoort (origineel), paspoort partner (origineel), geboorteakte (kopie), medisch attest partner (kopie), werkattesten (kopie), documenten parket (dd.12/09/2012 en dd. 3/08/2015, kopie), document Instituto Nacional de medicina legal y ciencias forenses (kopie), enveloppe (origineel gezien), krantenartikelen verdwijning moeder (kopie), verslag advocaat (kopie), aangifte (kopie), twee dreigbrieven FARC (dd. 10/2014 en dd. 7/2018, kopie), krantenartikelen algemene veiligheidssituatie (kopie).

Op 28 juni 2019 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht werd aan de door u ingeroepen asielmotieven. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in arrest nr. 236 381 van 4 juni 2020.

Op 28 augustus 2020 diende u opnieuw een verzoek om internationale bescherming. U stelt dat u het interview van tijdens uw eerste procedure heeft laten vertalen en dat er fouten instaan. Verder beroept u zich op dezelfde motieven als tijdens uw vorig verzoek. U stelt dat u wel degelijk contact heeft gehad met G. (...) van het parket en u heeft uw oom gevraagd om u informatie te bezorgen waarin dit wordt bevestigd. U kreeg hierop een document op uw telefoon waarop staat dat u onderzoek deed naar de verdwijning van uw ouders, maar G. (...) wordt niet vernoemd. U stelt ook dat u wel degelijk in Meta bent geweest en dat u filmpjes op Facebook heeft die dit bevestigen. Verder verklaart u dat er in mei 2019 vrouwen en mannen naar uw tante in al-Tebaida zijn gekomen, haar hebben geïntimideerd en naar u hebben gevraagd. Twee dagen nadien werd de man die u heeft opgevoed op straat aangevallen omdat hij informatie over u zou hebben. Ze hebben hierover een klacht ingediend bij de politie.

Uw echtgenote voegt er van haar kant nog aan toe dat er na jullie vertrek mensen zijn proberen binnen te dringen in jullie oude woning.

Ter ondersteuning van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u een foto van uw tante met de politie neer (kopie), een attest van politiebescherming t.a.v. uw tante (kopie), een document aangaande de hypotheek op uw huis (kopie), een klacht ingediend n.a.v. een aanval op de echtgenoot van uw tante (kopie), een getuigenis van een ex-collega dd. 7 juli 2020 (kopie) en van een jongeman waarvan u stelt dat hij uw leven redde dd. 21 augustus 2020 (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In uw huidig verzoek stelt u dat u de notities van het persoonlijk onderhoud van tijdens uw eerste procedure heeft laten vertalen en dat er veel dingen niet correct werden geïnterpreteerd. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u tijdens de eerste procedure de kans heeft gehad om opmerkingen bij het verslag van het persoonlijk onderhoud te formuleren (een kopie van de notities werd aan uw advocaat verstuurd op 25 april 2019), hetgeen u niet heeft gedaan. Bovendien heeft u beroep aangetekend tegen de beslissing die toen werd genomen en heeft u dus de kans gehad om uw opmerkingen en kritiek aangaande deze beslissing naar voren te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft uw beroep echter afgewezen en de beslissing van het CGVS bevestigd. Een volgende aanvraag kan niet gebruikt worden om opnieuw uw kritiek aangaande de eerste beslissing te spuien.

Vervolgens geeft u aan dat er in mei 2019 vrouwen en mannen naar uw tante in al-Tebaida zijn gekomen, haar hebben geïntimideerd en naar u hebben gevraagd. Twee dagen nadien werd de man die u heeft opgevoed op straat aangevallen omdat hij informatie over u zou hebben. Deze verklaringen vloeien echter voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet en waarover moet beklemtoond worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

U legt ter ondersteuning van uw verklaring een klacht neer die gedateerd is op 14 mei 2019. Het CGVS merkt hierover op dat deze gebeurtenissen plaats vonden enkele weken na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (dit vond immers plaats op 16 april 2019) maar dat u het CGVS van deze gebeurtenissen niet op de hoogte heeft gebracht. U heeft u er evenmin melding van gemaakt in het verzoekschrift dat door u werd ingediend op 1 augustus 2019, noch op de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 mei 2020. U stelt hierover dat u dit niet heeft kunnen zeggen tijdens uw beroep omdat u niet met uw advocaat heeft kunnen praten en omdat de brief met de klacht nog niet was toegekomen. Ook stelt u dat u het pas later bent te weten gekomen omdat ze u niet ongerust wilden maken. Met betrekking tot dit laatste element kan opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat uw familie u niet tijdig op de hoogte zou gebracht hebben van deze gebeurtenissen omdat ze u niet ongerust wilden maken. Er mag immers aangenomen worden dat, gezien jullie contact zijn blijven houden, ze op de hoogte waren van uw verzoek om internationale bescherming en dat ze hierdoor beseffen dat dit relevante informatie is. Bovendien is deze verantwoording moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u uw advocaat er niet op de hoogte heeft kunnen brengen en dat de brief met de aangifte nog niet was toe gekomen. Hierover kan gesteld worden dat het volstrekt onaannemelijk is dat u sinds 14 mei 2019, de datum waarop de klacht werd neergelegd, tot de zitting bij de RVV op 26 mei 2020 geen contact meer heeft kunnen leggen met uw advocaat zodat deze de nieuwe gebeurtenissen ter beoordeling kon voorleggen aan de RVV. Dat u niet tijdig beschikte over de klacht is ook iets wat moeilijk kan gevolgd worden gezien u via whatsapp contact onderhoudt met uw familie (verklaring volgend verzoek, vraag 18 en vraag 21) en informatie via dit kanaal erg snel kan worden uitgewisseld. Uw verklaringen over het laattijdig verschaffen van aanvullende informatie aangaande uw verzoek tot bescherming zijn niet overtuigend. Dit alles wijst erop dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u genoemde gebeurtenissen.

Bovendien legt u ter staving van deze gebeurtenissen enkel een foto van uw tante met de politie neer, een klacht, en een document met uitleg over beschermingsmaatregelen. Uit de foto kan echter niet worden afgeleid wat de omstandigheden waren waarin de foto werd genomen. De klacht bevat slecht verklaringen van uw tante, die op geen enkele wijze wordt geobjectiveerd door een officieel onderzoek of door officiële vaststellingen. Ook het document over de beschermingsmaatregelen zegt niets over de context waarin dit document werd verstrekt, noch over de redenen waarom deze maatregelen worden voorgesteld. Daarenboven betreffen de neergelegde documenten slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van die stukken bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Aangaande de verklaring van uw echtgenote dat men in jullie woning in Colombia heeft proberen binnen te dringen kan opgemerkt worden dat ook deze verklaringen jullie asielrelaas niet in een ander daglicht stelt aangezien deze gebeurtenis niet gedocumenteerd is en er evenmin kan worden afgeleid om welke reden men heeft willen binnenraken. Zelfs uw echtgenote weet niet of dit te maken heeft met jullie problemen in Colombia.

Verder legt u nog twee verklaringen voor, één van een ex-collega dd. 7 juli 2020 en één van een persoon waarvan u stelt dat hij uw leven redde dd. 21 augustus 2020. Deze verklaringen werden echter opgesteld na de desbetreffende feiten, en nadat België u internationale bescherming heeft geweigerd. Ze zijn laattijdig én gesolliciteerd, waardoor er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. Deze documenten kunnen dan ook niet de eerder gedane appreciatie over uw asielmotieven ombuigen. Tenslotte kan over het document aangaande de hypotheek op een huis opgemerkt worden dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Ter volledigheid merkt het CGVS nog op dat u het document dat u stelt te hebben op uw telefoon aangaande het onderzoek dat u deed, net zo min als de facebookfilmpjes die aantonen dat u in Meta was heeft neergelegd, zodanig dat het CGVS hierover geen beoordeling kan maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U en uw echtgenoot beroepen zich op identiek dezelfde asielmotieven. Het asielrelaas van uw echtgenoot wordt hier hernomen:

(...)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Met betrekking tot de motivering van uw tweede verzoek om internationale bescherming kan eveneens verwezen worden naar de motivering in de beslissing van uw echtgenoot P. M. Y. (...).

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Volledig ten onrechte heeft het CGVS beslist tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek).

Verzoeker stelt dat hij de notities van het persoonlijk onderhoud van tijdens zijn eerste procedure heeft laten vertalen en dat er veel dingen niet correct werden geïnterpreteerd. In plaats van verzoeker de kans te geven om (tenminste tijdens het tweede verzoek om internationale bescherming) uit te leggen wat er dan niet correct werd geïnterpreteerd, zodat verzoekers problemen beter kunnen geformuleerd worden, stelt het CGVS dat hij tijdens de eerste procedure de kans heeft gehad om opmerkingen te formuleren en het toen nagelaten heeft om te doen.

Verzoeker wenst hierbij evenwel aan te tonen dat hij wel degelijk zeer ernstige problemen heeft in Colombia.

Daarnaast legt verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek een klacht neer die gedateerd is op 14 mei 2019, alsook een foto van zijn tante met de politie, en een document met uitleg over beschermingsmaatregelen. Het CGVS stelt hieromtrent: “(…)”

Het is opvallend dat het CGVS geen enkele bewijswaarde hecht aan de kopie van de klacht, hetgeen nochtans vergezeld is van een foto van zijn tante met de politie, en een document met uitleg over beschermingsmaatregelen.

Het kan dan ook niet aanvaard worden dat verzoekers argumenten geenszins in aanmerking genomen worden.

Daarnaast stelt het CGVS: “Verder legt u nog twee verklaringen voor, één van een ex-collega dd. 7 juli 2020 en één van een persoon waarvan u stelt dat hij uw leven redde dd. 21 augustus 2020. Deze verklaringen werden echter opgesteld na de desbetreffende feiten, en nadat België u internationale bescherming heeft geweigerd. Ze zijn laattijdig én gesolliciteerd, waardoor er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. Deze documenten kunnen dan ook niet de eerder gedane appreciatie over uw asielmotieven ombuigen. ...”

Verzoeker wenst hierbij evenwel te verwijzen naar het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen m.b.t. asielprocedures, uitgegeven in 2011 (p. 45-46), waarin uitdrukkelijk verklaard wordt: “(…)”

(vrije vertaling:

De relevante omstandigheden van het individuele geval zal in de eerste plaats door de verzoeker zelf moeten worden overgemaakt. Het zal dan aan de persoon belast met het bepalen van zijn status (de examiner) zijn om de geldigheid van het bewijs en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen.

Het is een algemeen rechtsbeginsel dat de bewijslast ligt aan de indiener van een claim. Vaak echter kan een aanvrager niet in staat zijn om zijn uitspraken te ondersteunen door documentaire of ander bewijs, en gevallen waarin een aanvrager het bewijs van al zijn verklaringen kan bieden zal eerder uitzondering dan regel zijn. In de meeste gevallen komt een persoon op de vlucht wegens vervolging enkel aan met het hoogst noodzakelijke, en vaak zelfs zonder persoonlijke documenten.

Dus, terwijl de bewijslast in beginsel rust op de aanvrager, wordt de plicht om alle relevante feiten na te gaan en te evalueren gedeeld tussen de aanvrager en de examiner.

In sommige gevallen is het de taak van de onderzoeker, om gebruik te maken van alle middelen waarover hij beschikt, om de nodige bewijsmateriaal te produceren ten voordele van de asielprocedure. Zelfs zo'n onafhankelijk onderzoek kan echter niet altijd succesvol zijn en er kunnen ook gevallen zijn waar er geen bewijzen mogelijk zijn. In dergelijke gevallen, indien verzoekers asielrelaas geloofwaardig is, verdienen de kandidaten het voordeel van de twijfel, tenzij er goede redenen zijn voor het tegendeel. 197. De bewijsplicht moet dus niet zo strict toegepast worden gezien de moeilijkheid waarbij een asielzoeker zich vindt voor het bekomen van bewijzen, moeilijkheid die inherent is aan de bijzondere situatie van asielzoeker. Dit moet echter nog niet betekenen dat de niet-ondersteunde uitspraken noodzakelijkerwijs moeten worden indien ze strijdig zijn met de algemene gangbare informatie.”

De beslissing van het CGVS maakt dan ook een manifeste schending uit van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partijen voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op 28 juni 2019 besloot tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn onderzoek naar de verdwijning van zijn vader en de problemen die hij met de FARC zou hebben ondervonden, omdat (ii) uit niets blijkt dat de poging tot ontvoering van het zoontje van de nicht van verzoekster in januari 2019 gerelateerd is aan hun situatie, omdat (iii) nergens uit hun verklaringen blijkt dat het feit dat de vader en de broer van verzoekster werden vermoord vandaag een risico voor hen inhoudt en omdat (iv) er voor burgers in de stad Armenia in het departement Quindío actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van

een gewapend conflict. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest met nr. 236 381 van 4 juni 2020.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidige volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de eerste verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van de huidige (tweede) verzoeken om internationale bescherming blijven verzoekende partijen vasthouden aan hun eerdere verklaringen, doch stellen zij dat er fouten staan in het interview van tijdens hun eerste procedure. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk contact heeft gehad met G. van het parket en aan zijn oom heeft gevraagd om hem informatie te bezorgen waarin dit wordt bevestigd, waarop hij een document kreeg waarin staat dat hij onderzoek deed naar de verdwijning van zijn ouders, maar G. niet wordt vernoemd. Verzoeker stelt ook dat hij wel degelijk in Meta is geweest en dat hij filmpjes op Facebook heeft die dit bevestigen. Verder verklaart verzoeker dat er in mei 2019 vrouwen en mannen naar zijn tante in al-Tebaida zijn gekomen die haar hebben geïntimideerd en naar hem hebben gevraagd. Twee dagen nadien zou de man die verzoeker heeft opgevoed op straat zijn aangevallen omdat hij informatie over verzoeker zou hebben. Verzoekster voegt er nog aan toe dat er na hun vertrek mensen hebben geprobeerd binnen te dringen in hun oude woning.

Ter staving van hun huidige verzoeken legden verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure fotokopieën neer van een klacht ingediend door de tante van verzoeker, van een document met betrekking tot de hypotheek op hun huis, van een getuigenis van een ex-collega van verzoeker van 7 juli 2020, van een attest van politiebescherming ten aanzien van de tante van verzoeker, van een foto van de tante van verzoeker met de politie en van een getuigenis van 21 augustus 2020 van een jongeman waarvan verzoeker stelt dat hij zijn leven redde (administratief dossier verzoeker, stuk 4, map met 'documenten').

Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"In uw huidig verzoek stelt u dat u de notities van het persoonlijk onderhoud van tijdens uw eerste procedure heeft laten vertalen en dat er veel dingen niet correct werden geïnterpreteerd. Hierbij dient echter te worden opgemerkt dat u tijdens de eerste procedure de kans heeft gehad om opmerkingen bij het verslag van het persoonlijk onderhoud te formuleren (een kopie van de notities werd aan uw advocaat verstuurd op 25 april 2019), hetgeen u niet heeft gedaan. Bovendien heeft u beroep aangetekend tegen de beslissing die toen werd genomen en heeft u dus de kans gehad om uw opmerkingen en kritiek aangaande deze beslissing naar voren te brengen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft uw beroep echter afgewezen en de beslissing van het CGVS bevestigd. Een volgende aanvraag kan niet gebruikt worden om opnieuw uw kritiek aangaande de eerste beslissing te spuien.

Vervolgens geeft u aan dat er in mei 2019 vrouwen en mannen naar uw tante in al-Tebaida zijn gekomen, haar hebben geïntimideerd en naar u hebben gevraagd. Twee dagen nadien werd de man die u heeft opgevoed op straat aangevallen omdat hij informatie over u zou hebben. Deze verklaringen vloeien echter voort uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet en waarover moet beklemtoond worden dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

U legt ter ondersteuning van uw verklaring een klacht neer die gedateerd is op 14 mei 2019. Het CGVS merkt hierover op dat deze gebeurtenissen plaats vonden enkele weken na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS (dit vond immers plaats op 16 april 2019) maar dat u het CGVS van deze gebeurtenissen niet op de hoogte heeft gebracht. U heeft u er evenmin melding van gemaakt in het verzoekschrift dat door u werd ingediend op 1 augustus 2019, noch op de terechtzitting bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 mei 2020. U stelt hierover dat u dit niet heeft kunnen zeggen tijdens uw beroep omdat u niet met uw advocaat heeft kunnen praten en omdat de brief met de klacht nog niet was toegekomen. Ook stelt u dat u het pas later bent te weten gekomen omdat ze u niet ongerust wilden maken. Met betrekking tot dit laatste element kan opgemerkt worden dat het weinig aannemelijk is dat uw familie u niet tijdig op de hoogte zou gebracht hebben van deze gebeurtenissen omdat ze u niet ongerust wilden maken. Er mag immers aangenomen worden dat, gezien jullie contact zijn blijven houden, ze op de hoogte waren van uw verzoek om internationale bescherming en dat ze hierdoor beseffen dat dit relevante informatie is. Bovendien is deze verantwoording moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u uw advocaat er niet op de hoogte heeft kunnen brengen en dat de brief met de aangifte nog niet was toe gekomen. Hierover kan gesteld worden dat het volstrekt onaannemelijk is dat u sinds 14 mei 2019, de datum waarop de klacht werd neergelegd, tot de zitting bij de RVV op 26 mei 2020 geen contact meer heeft kunnen leggen met uw advocaat zodat deze de nieuwe gebeurtenissen ter beoordeling kon voorleggen aan de RVV. Dat u niet tijdig beschikte over de klacht is ook iets wat moeilijk kan gevolgd worden gezien u via whatsapp contact onderhoudt met uw familie (verklaring volgend verzoek, vraag 18 en vraag 21) en informatie via dit kanaal erg snel kan worden uitgewisseld. Uw verklaringen over het laattijdig verschaffen van aanvullende informatie aangaande uw verzoek tot bescherming zijn niet overtuigend. Dit alles wijst erop dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u genoemde gebeurtenissen.

Bovendien legt u ter staving van deze gebeurtenissen enkel een foto van uw tante met de politie neer, een klacht, en een document met uitleg over beschermingsmaatregelen. Uit de foto kan echter niet worden afgeleid wat de omstandigheden waren waarin de foto werd genomen. De klacht bevat slecht verklaringen van uw tante, die op geen enkele wijze wordt geobjectiveerd door een officieel onderzoek of door officiële vaststellingen. Ook het document over de beschermingsmaatregelen zegt niets over de context waarin dit document werd verstrekt, noch over de redenen waarom deze maatregelen worden voorgesteld. Daarenboven betreffen de neergelegde documenten slechts kopieën waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bijgevolg is de bewijswaarde van die stukken bijzonder relatief en is het op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas.

Aangaande de verklaring van uw echtgenote dat men in jullie woning in Colombia heeft proberen binnen te dringen kan opgemerkt worden dat ook deze verklaringen jullie asielsrelaas niet in een ander daglicht stelt aangezien deze gebeurtenis niet gedocumenteerd is en er evenmin kan worden afgeleid om welke reden men heeft willen binnenraken. Zelfs uw echtgenote weet niet of dit te maken heeft met jullie problemen in Colombia.

Verder legt u nog twee verklaringen voor, één van een ex-collega dd. 7 juli 2020 en één van een persoon waarvan u stelt dat hij uw leven redde dd. 21 augustus 2020. Deze verklaringen werden echter opgesteld na de desbetreffende feiten, en nadat België u internationale bescherming heeft geweigerd. Ze zijn laattijdig én gesolliciteerd, waardoor er weinig bewijswaarde aan kan worden gehecht. Deze documenten kunnen dan ook niet de eerder gedane appreciatie over uw asielmotieven ombuigen. Tenslotte kan over het document aangaande de hypotheek op een huis opgemerkt worden dat dit stuk inhoudelijk geen verband houdt met de door u beschreven asielmotieven die reeds ongeloofwaardig bevonden werden. Ter volledigheid merkt het CGVS nog op dat u het document dat u stelt te hebben op uw telefoon aangaande het onderzoek dat u deed, net zo min als de facebookfilmpjes die aantonen dat u in Meta was heeft neergelegd, zodanig dat het CGVS hierover geen beoordeling kan maken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het

aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal de (tweede) verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. Te dezen ondernemen verzoekende partijen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissingen te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat zij zeer ernstige problemen hebben in Colombia, het omkeren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijven verzoekende partijen daartoe echter in gebreke.

Voor zover verzoekende partijen laten gelden dat zij met de vertaling van de notities van het persoonlijk onderhoud van tijdens de eerste procedure van verzoeker wensen aan te tonen dat zij wel degelijk zeer ernstige problemen hebben in Colombia, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van huidige volgende verzoeken om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de eerste verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen nogmaals te beoordelen in beroep. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij in hun beroep bij de Raad tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 28 juni 2019 niet de gelegenheid hebben gehad om een dergelijke argumentatie te ontwikkelen, zodat deze beslissingen vaststaan en zij deze argumentatie niet dienstig voor het eerst in hun tweede verzoek om internationale bescherming kunnen aanvoeren. Zoals in de bestreden beslissingen immers terecht wordt gesteld, kan een volgend verzoek niet gebruikt worden om opnieuw kritiek tegen een eerdere beslissing te spuien.

Waar verzoekende partijen het opvallend achten dat het CGVS geen enkele bewijswaarde hecht aan de kopie van de klacht, hoewel deze vergezeld is van een foto van zijn tante met de politie, en aan een document met uitleg over beschermingsmaatregelen, gaan zij niet in op de concrete motieven hierover in de bestreden beslissingen. Verzoekende partijen lijken met dit summiere betoog louter aan te geven het niet eens te zijn met deze motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent zijn en steun vinden in de administratieve dossiers, zonder deze evenwel *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

In zoverre verzoekende partijen nog verwijzen naar “*het Handboek van het UNHCR voor het bepalen van de Richtlijnen m.b.t. asielprocedures, uitgegeven in 2011*”, gaan zij er enerzijds aan voorbij dat de proceduregids geen afdwingbare rechtsregels bevat zodat zij er niet kunnen op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissingen te besluiten en anderzijds dat zij ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot de gebeurtenissen die ertoe hadden geleid dat zij hun land van herkomst ontvluchtten, terwijl van hen minstens kan worden verwacht dat zij middels een coherent en waarachtig relaas en/of voldoende bewijskrachtige stukken aantonen dat hun verzoeken gerechtvaardigd zijn, wat *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Het betoog van verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in de administratieve dossiers en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partijen geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun (volgende) verzoeken om internationale bescherming.

2.3.3. Waar verzoekende partijen meest ondergeschikt vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN